

Čís. 858.

Věcí nalezenou pokud se týče ztracenou (§ 201 lit. c) tr. zák.) jest věc, není-li místo, kde věc skutečně jest, majiteli známo nebo není-li mu přístupno. Zatajení nálezu či krádež?

(Rozh. ze dne 22. května 1922, Kr II 909/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 11. listopadu 1921, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173 a 174 II a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Nelze přisvědčiti náhledu stížnosti, že za daného stavu věci mohlo by se nanejvýše mluvit o zatajení nálezu. Věcí nalezenou, s majitelova hlediska věci ztracenou, je věc, není-li místo, kde věc skutečně jest, majiteli známo nebo není-li mu přístupno. Po této stránce zjišťuje však nalézací soud, že majitelka tašky, o kterou jde, zpozorovavši v bezprostřední blízkosti čekárny, ve které tašku ještě měla, totiž při nastoupení do tramwaye, a bezprostředně po opuštění čekárny, že tašky již nemá, byla si jista, že ztratila peníze (s taškou) v čekárně a že hned tam hledala tašku s penězi. Soud zjišťuje nad to, že i obžalované věděly, byť snad ne přesně, která určitá osoba je majitelkou tašky, tož přece, že jím majitelku hledati jest mezi nepatrným počtem osob, které ten čas dlely v čekárně. Nejde tedy v tomto případě o zatajení věci nalezené, nýbrž o odejmutí věci z držení osoby, již upadla. Nehledě ani k tomu, že odpovědnosti obžalovaných co do zatajení nálezu nebyla by na závalu okolnost, že 24hodinná lhůta k ohlášení nálezu do zadržení obžalovaných četníkem neuplynula, když nalézací soud dospěl ku přesvědčení a zjistil, že obžalované hned se rozhodly, tašku s penězi sobě ponechat, tedy ukrýti a sobě přivlastniti.

Čís. 859.

Byl-li dřívějším rozsudkem (§ 265 tr. ř.) rozsouzen těžší čin trestný, stačí v pozdějším rozsudku o činu lehčím doplniti trest dříve uložený na míru předpokladatelnou pro případ jednotného vyměrování trestu bez ohledu na to, že trest za lehčí čin, rozsouzený rozsudkem pozdějším, jest o sobě po zákonu nesnížitelným pod sazbu.

(Rozh. ze dne 22. května 1922, Kr II 924/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 19. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem spoluviny na přečinu předražování podle § 5 tr. zák. a § 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., vyhověl však v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného do téhož rozsudku, pokud jím byl odsouzen podle § 11 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z.

a n. hledíc k § 265 tr. ř. k trestu tuhého vězení na 6 (šest) měsíců a k pokutě 10.000 K, v případě nedobytnosti k dalšímu trestu tuhého vězení na 10 dní a snížil mu trest na svobodě na tři měsíce tuhého vězení — a uvedl v tomto směru

v d ů v o d e c h:

Odvolání obžalovaného do výroku o trestu jest odůvodněno. Nejvyšší jako zrušovací soud nemá sice příčiny, by přihlížel k jiným polehčujícím okolnostem, než které vzal v úvahu soud nalézací, má však v souhlasu s odvoláním za to, že nalézací soud nepřihlížel náležitě k trestu vyměřenému pro dříve rozsouzený zločin podle § 98 b) tr. zák., a to ani k trvání tohoto trestu ani k jeho stupni. Uvážili-li se, že lichevní zavinění obžalovaného bylo oproti dřívějšímu zločinu rázu lehčího, kdežto trest pro zločin mu vyměřený byl dosti značným, jest označiti nynější trest za nepřiměřeně vysoký. Soud nalézací měl pravděpodobně za to, že mu brání předpis § 16 zákona o trestání válečné lichvy ve vyslovení nižšího trvání trestu na svobodě, nežli stanoven je v § 11 čís. 4 citovaného zákona. Zákazem § 16 však nebylo ničeho změněno na základní zásadě §§ 34 a 35 tr. zák., jíž dává průchod v tomto případě použité ustanovení § 265 tr. ř. Za podmínek § 265 tr. ř. je tedy při vyměřování trestu v rozsudku pozdějším hleděti ve smyslu zásady § 35 tr. zák. k trestu za těžší čin trestný stanovenému, a byl-li činem těžším čin posouzený rozsudkem dřívějším, stačí doplniti trest za tento čin vyslovený na míru předpokladatelnou pro případ jednotného vyměřování trestu bez ohledu na to, že trest za lehčí čin, posouzený rozsudkem pozdějším, o sobě je po zákonu nesnižitelný pod sazbu. Bylo proto odvolání obžalovaného vyhověno a trest mu snížen, jak svrchu uvedeno. Ke snížení pokuty dojiti nemohlo, poněvadž není zákonem dovoleno (§ 16 zákona o lichvě), ke snížení nepatrného náhradního trestu nebylo důvodu.

Čís. 860.

Odpor (§ 427 tr. ř.) může podati pouze obžalovaný, nikoliv za něho jeho otcovský opatrovník.

(Rozh. ze dne 23. května 1922, Kr I 245/22/1.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání odpor a zmateční stížnost nezl. Václava R-a a jeho otcovského opatrovníka Františka R-a do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jičíně ze dne 21. prosince 1921, kterýmž nezl. Václav R. byl uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II c) tr. zák.

D ů v o d y:

Obžalovanému nezl. Václavu R-ovi, dne 24. listopadu 1905 narozenému, byl napadený, v jeho nepřítomnosti vynesení rozsudek doručen protokolárně u okresního soudu v L. dne 25. ledna 1922. Nezl. Václav R. se tehdy výslovně veškerých opravných prostředků vzdal a žádal, aby mohl trest odpykati u okresního soudu v L. Přes to podal on a jeho otcov-